

ἐκλείψει ἡ μερική ἢ ἡ ὀλική ἀργία εἰς τὴν γεωργίαν, εἰς τὰς περιοχὰς ποὺ ἔχουν ἤδη μικτὴν οἰκονομίαν, αἱ ἀνάγκαι βελτιώσεως εἰς τὸν ἀγροτικὸν τομέα θὰ πρέπει νὰ συμβαδίζουν μὲ τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν.

Μεταξὺ τῶν βιομηχανιῶν ποὺ συγχρότερον θεωροῦνται ὡς προσιδιάζουσαι καλλίτερον διὰ τὸ ἀγροτικὸν περιβάλλον, ἡμπορεῖ νὰ ἀναφερθῶν αἱ ἀκόλουθοι :

1. Βιομηχανίαι τροφίμων : Ἄλλ' ὅμως δύσκολον εἶναι νὰ ἐγκατασταθῶν αὐταὶ εἰς πτωχὰς ἀγροτικὰς περιοχὰς διότι εἰς αὐτὰς ἀσκεῖται κατὰ μεγάλο μέρος ἡ γεωργία τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ δὲν διαθέτουν ἐκ τοῦ λόγου τούτου παρὰ ὀλίγα μόνον πλεονάσματα πρὸς ἐμπορίαν.

2. Χωρικὴ βιοτεχνία καὶ μικραὶ βιομηχανίαι : Πρόκειται περὶ ἐκ παραδόσεως τύπων μὴ ἀγροτικῆς ἐργασίας εἰς ἀνεπαρκῶς ἀνεπτυγμένας περιοχὰς. Ὅμως αἱ δυνατότητες ἀναπτύξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν εἶναι περιορισμέναι καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀποδοτικότης τῶν εἶναι συνήθως προβληματική.

3. Κατ' οἶκον ἐργασία : Ὡρισμένοι χώροι ἔχουν ἤδη μακρὰν πείραν εἰς τὸν τομέα αὐτὸν (ὥρολογοποιΐα, κοσμηματοποιΐα, κοπτική). Αἱ κατ' οἶκον ἐργασίαι δύνανται πράγματι νὰ ἔχουν ἔμμεσον ἐπίδρασιν πρὸς δημιουργίαν μιᾶς βιομηχανίας ἰδίως δὲ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις ποὺ εἰς τὴν ἀρχὴν χρειάζονται ὠρισμένους εἰδικευμένους ἐργάτας (κοπτική, ὥρολογοποιΐα).

4. Αἱ βιομηχανίαι μεταποιήσεως εἶναι ἀπαραίτητοι ὅταν θέλωμεν ἓνα πρόγραμμα περιφερειακῆς ἀναπτύξεως νὰ παρέχῃ ἀξιολόγους δυνατότητας ἀπασχολήσεως καὶ ν' ἀποτελέσῃ πηγὴν εἰσοδημάτων. Καίτοι θὰ ἡδυνάτο τις νὰ καταρτίσῃ πίνακα ἐπιτυχίων εἰς τὸν τομέα αὐ-

τόν, ὡς φαίνεται, ὀλίγοι χώροι ἔχουν λύσει τὸ πρόβλημα ποὺ ἐγείρει τὸ γεγονός ὅτι τὰ ἀνώτερα στελέχη δὲν ἀρέσκονται νὰ ἐγκατασταθῶν μακρὰν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα.

Οἱ ἀγροτικοὶ ἡγέται συχνάκις ἔχουν ἐκφράσει τὴν γνώμην ὅτι ἡ γεωργία θὰ πρέπει ν' ἀποτελῇ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ἡ περιφερειακὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ κατάργησις τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν περιοχῶν φαίνεται ὅτι εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα μέσα ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ τούτου. Ὅσον περισσότερον ὀλοκληρῶνονται αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι μέσα εἰς τὴν περιφερειακὴν διάρθρωσιν τῶν οἰκονομικῶν συναλλαγῶν, τόσον περισσότεραι ἐλπίδες ὑπάρχουν ὥστε τὰ προβλήματα τῶν ἀγροτῶν νὰ ἐκτιμηθῶν καὶ νὰ κατανοηθῶν ἀπὸ τὸν μὴ ἀγροτικὸν πληθυσμόν. Ὅταν, ὅπως συχνὰ συμβαίνει εἰς πολλὰς περιοχὰς τῆς Εὐρώπης, πολλὰ μέλη ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν νὰ ἐργάζονται εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους, εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ δυσκολίαι τῶν ἀγροτῶν θὰ κατανοοῦνται καλλίτερον ἀπὸ τὰ συνδικάτα.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι τὸ μέτρον καθ' ὃ αἱ γεωργικαὶ ὁργανώσεις θὰ θελήσουν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν προγραμμάτων περιφερειακῆς ἀναπτύξεως θὰ διαφέρῃ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν. Εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις εἰδικοί ὁργανισμοί, πλὴν τῶν ἀγροτικῶν συνδικάτων,—π. χ. τὰ γεωργικὰ ἐπιμελητήρια—φαίνονται πὺς εἶναι πολὺ κατάλληλοι διὰ νὰ ὑπερασπίζωνται τὰ συμφέροντα τῶν ἀγροτῶν. Εἰς ὠρισμένας χώρας, ὅπου ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι πολὺ μεγάλη καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν, τὸ ζήτημα τῆς περιφερειακῆς ἀναπτύξεως δὲν τίθεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὡς εἰς τὰς χώρας ὅπου ὑπάρχουν ἀνεπαρκῶς κατοικημένοι καὶ ἀνεπτυγμένοι περιοχαὶ καὶ εἰς τὰς ὁ-